

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **B. B.**, narozen X
státní příslušnost Kosovská republika
bytem P. 633/11, B., B.
zastoupen advokátkou Mgr. Lenkou Bobaj Žváčkovou
sídlem Heršpická 800/6, 639 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2017, č. j. MV-66925-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 7. 2017, č. j. MV-66925-4/SO-2017, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 200 Kč, a to k rukám Mgr. Lenky Bobaj Žváčkové, advokátky se sídlem Heršpická 800/6, 639 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 2. 2017, č. j. OAM-2595-54/ZR-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) bylo žalobci výrokem I. zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a výrokem II. byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí dle § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalované ze dne 20. 7. 2017, č. j. MV-66925-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) prvostupňové rozhodnutí změněno ve výroku II. tak, že žalobci byl výjezdní příkaz udělen dle § 87l odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to s platností 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí. V ostatním bylo žalovanou prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá porušení § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jelikož se dle jeho názoru správní orgány nevypořádaly se zásadními doloženými důkazy (vyjádření nezletilého syna žalobce, fotografie, poštovní poukázky, doklad o nákupu školních potřeb), ani s návrhy žalobce na doplnění dokazování (zajištění a provedení důkazu zprávou z Vazební věznice Brno a vyžádání si údajů z evidence přestupců). Žalovaná se řádně nevypořádala se všemi odvolacími námitkami, vypořádání odvolací námitky o faktickém zamezení styku se synem a přítelkyní je nekonkrétní a argumentačně nepodložené. Správní orgán nepřihlédl k době, která uplynula od spáchání trestné činnosti. Správní orgány nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Skutkové závěry nemají podklad v provedeném dokazování – především není pravdou, že by se žalobce kdykoli dopustil či chtěl dopustit trestného činu loupeže.
3. Dle názoru žalobce jsou obě správní rozhodnutí nepřiměřená z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, v čemž spatřuje rozpor s § 87l odst. 1 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalované, že žalobce prožil většinu svého života v zemi svého původu, nemá podklad v provedeném dokazování. Žalobce umí velmi dobře česky, pouze v důsledku toho je schopen domluvit se i srbsky. Zdravotní stav žalobce byl bagatelizován, pokud správní orgány nepovažovaly za dostačující předložené rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení Brno o přiznání statusu osoby zdravotně znevýhodněné, měly žalobce poučit a vyzvat k doplnění tvrzení a důkazů.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový orgán měl za prokázané, že vazba mezi žalobcem a jeho synem je skutečná a že se společně schází. Námitku nevypořádání důkazu zprávou Vazební věznice Brno (provedení navrhovaného důkazu by navíc bylo zbytečné) a vyžádání si údajů z evidence přestupců žalobce neuvedl v odvolání. Správní orgány nejsou povinny poskytovat ve svých rozhodnutích o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu návody, jak má cizinec úspěšně získat pobytové oprávnění, je postačující upozornění na možnost získání pobytového oprávnění za splnění zákonných podmínek. Žalovaná poukazuje na skutečnost, že žalobce byl naposledy pravomocně odsouzen v roce 2015,

trestná činnost nebyla bagatelní, což se promítlo v délce projednání trestní věci; délka řízení před správními orgány byla ovlivněna náročností vedeného správního řízení – nelze usuzovat, že by bylo postupováno v rozporu se zákonem či konstantní judikaturou. Nacházel-li se žalobce v době projednání odvolání stále ve výkonu podmíněného trestu odnětí svobody, je splněna podmínka aktuálnosti.

5. Pokud žalobce tvrdil jako důvod znemožňující vycestování svůj zdravotní stav, měl dle názoru žalované tuto skutečnost prokázat. Žalovaná se k otázce zdravotního stavu vyjádřila dostatečně. Žalobce neprokázal, že by léky byly v Kosovské republice nedostupné. S ohledem na zletilost žalobcova syna k X a to, že nebydlí se žalobcem ve společné domácnosti, nevyžaduje tolik péče jako dítě na úrovni čtyř let. Žalobce s přítelkyní nesdílí společnou domácnost, příjmy jeho přítelkyně se nepromítly do ekonomické situace žalobce tak, aby nemusel pobírat sociální dávky a žádat soud o osvobození od soudních poplatků. Tvrzení žalobce o tom, z jakých důvodů se naučil srbsky, nejsou k věci relevantní; žalobce měl do roku 2015 v Kosovské republice matku a jeho přítelkyně se s ní opakovaně setkala, což svědčí o udržování vazeb v zemi původu. Dobu pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody nelze považovat za dobu, kterou by bylo možné započíst ve prospěch délky pobytu odvolatele. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně uvedla, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 4. 3. 2003, č. j. 2 T 675/2000-110, odsouzen za spáchání pokusu trestného činu krádeže a poškozování cizí věci ve formě spolupachatelství, a že žalobce útočil na zájem společnosti na ochranu majetku.

IV. Replika žalobce

6. Žalobce v podané replice uvádí, že argumentace žalované ve vyjádření nemůže napravit procesní pochybení opomenutých důkazů. Z rozhodnutí není zjevné, zda navrhované důkazní prostředky byly provedeny, popř. proč provedeny nebyly. Syn žalobce je nezaopatřený, finančně závislý na rodičích; z pouhého věku nelze dovodit, že by syn otce nepotřeboval a nebyl na otce odkázán. Žalobce je na přítelkyni zcela odkázán výživou, plánují svatbu, mají zajištěno společné bydlení. Žalobce po smrti své matky nemá žádnou vazbu na zemi svého původu. Žalovaná nesprávně hodnotí délku pobytu na území, když ji omezuje pouze na dobu, po kterou měl žalobce uděleno povolení k trvalému pobytu, nikoli na dobu pobytu celkem. Dále namítá, že mu napadené rozhodnutí nebylo v rozporu se správním řádem doručeno. V dalším opakuje námitky uvedené v žalobě nebo závěry z nich vyplývající.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 51 odst. 1 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.].
8. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.

9. Na úvod zdejší soud poznamenává, že napadené rozhodnutí považuje za řádně doručené zástupkyni žalobce v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu, a žalobu proto nepovažuje za předčasnou. Žalobce v replice vznesl opožděnou a blíže neodůvodněnou námitku, že mu napadené rozhodnutí nebylo v rozporu se správním řádem doručeno, kterou nelze považovat za upřesnění či podrobnější rozvedení již (v zákonné lhůtě) uplatněných žalobních bodů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43). Jelikož je tato opožděná námitka nepřipustná, zabýval se jí soud pouze v rozsahu, v jakém je povinen přihlížet k určitým skutečnostem z úřední povinnosti, tj. zde v souvislosti s tím, zda je splněna negativní podmínka řízení spočívající v tom, že žaloba nebyla podána předčasně.
10. Zdejší soud se v prvé řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání vznesených důkazních návrhů.
11. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že prvostupňové rozhodnutí bylo v pořadí druhým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce z důvodu stanoveného § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Prvním takovým rozhodnutím bylo rozhodnutí ze dne 2. 3. 2016, č. j. OAM-2595-41/ZR-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí I“), které bylo k odvolání žalobce rozhodnutím žalované ze dne 12. 8. 2016, č. j. MV-71315-4/SO-2016 (dále jen „rozhodnutí žalované I“) zrušeno, přičemž věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena k dalšímu řízení.
12. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí I namítal, že se správní orgán prvního stupně vůbec nezabýval předloženými důkazy, pouze je formálně uvedl ve výčtu příloh.
13. Žalovaná dala žalobci v tomto ohledu za pravdu, shledala prvostupňové rozhodnutí I nepřezkoumatelným a správnímu orgánu prvního stupně mimo jiné vytkla, že se řádným způsobem nevypořádal se všemi shromážděnými podklady, zejména s vyjádřeními žalobce, ani s vyjádřením syna žalobce a uzavřel, že neměl dostatek podkladů k tomu, aby mohl konstatovat přiměřenost zrušení trvalého pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce.
14. V dalším řízení ani v následném prvostupňovém rozhodnutí však správní orgán prvního stupně dle názoru zdejšího soudu nenapravil chyby mu vytýkané žalovanou. Byť v rámci odůvodnění splnění podmínek § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců doplnil odůvodnění závažnosti narušení veřejného pořádku žalobcem i přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (mimo jiné také na základě vyhodnocení výsledku žalobce provedeného dne 1. 11. 2016), opět se žádným způsobem nevyjádřil k důkazům předloženým žalobcem dne 20. 11. 2015 (prohlášení syna žalobce A. B. ze dne 7. 11. 2015; 16 fotografií žalobce a jeho synů; kopie tří poštovních poukázek na účet bývalé manželky žalobce M. B. ze dnů 11. 5. 2009, 26. 1. 2010, 14. 3. 2011; kopie pokladního výdajového dokladu ze dne 29. 8. 2015) ani k důkazním návrhům vzneseným v rámci podání dne 20. 11. 2015 (návrh na vyžádání a provedení důkazu zprávou Vazební věznice Brno) a v rámci podání ze dne 28. 1. 2016 (návrh na vyžádání a provedení důkazu údaji z evidence přestupců). Stejně tak se nevypořádal s důkazy předloženými k podání ze dne 28. 9. 2015. Správní orgán prvního stupně neuvedl, zda a jaké důkazy navržené žalobcem provedl či neprovedl (správní spis neobsahuje protokol o jednání, při kterém by důkazy byly provedeny, ani protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání), jejich neprovedení neodůvodnil, přičemž ani neuvedl, zda vůbec a z jakých důkazů žalobcem

předložených či navržených vycházel při svých úvahách, jak je hodnotil, ani jaké závěry z nich dovodil.

15. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že se správní orgán prvního stupně neřídil závazným právním názorem žalovaného, že odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je opět nepřezkoumatelné a také, že z prvostupňového rozhodnutí opět nevyplývá, jak se správní orgán prvního stupně vypořádal s vyjádřením syna žalobce.
16. V napadeném rozhodnutí žalovaná toliko uvedla, že z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán prvního stupně „*za účelem posouzení skutečností uvedených ve vyjádření odvolatelova nezletilého syna a vypořádáním se se zprávou Sociálního odboru Statutárního města Brna ze dne 26. 10. 2015 [zpráva Sociálního odboru Statutárního města Brna ze dne 26. 10. 2015, č. j. 9207/2300/15/Vlk; pozn. zdejšího soudu], [provedl] výslech odvolatele*“ a že vycházel z žalobcem předložených dokladů prokazujících rodinné poměry žalobce. Takovéto odůvodnění faktického nevypořádání důkazních návrhů žalovanou však v rámci soudního přezkumu nemůže obstát. Zmiňovaný výslech žalobce byl správním orgánem prvního stupně proveden dne 1. 11. 2016, správní orgán prvního stupně však v prvostupňovém rozhodnutí toliko uvádí, že tak bylo učiněno „*za účelem zjištění přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*“. Neuvádí, zda provedený výslech potvrdil či vyvrátil předložené vyjádření syna žalobce či jiné důkazy. Ostatně, pokud by chtěl správní orgán obsah těchto důkazů hodnotit, musel by nejprve tyto důkazy zákonným způsobem provést, což z obsahu správního spisu neplyne.
17. Ani žalovaná nedoplnila argumentaci správního orgánu prvního stupně tak, že by bylo seznatelné, jak správní orgány s důkazy naložily a proč. Zdejší soud upozorňuje na to, že žalobce nemá právní nárok na to, aby správní orgán provedl veškeré důkazy, které jako účastník ve správním řízení navrhne (srov. § 52 správního řádu, dle kterého správní orgány sice nejsou takovými návrhy vázány, avšak vždy provedou důkazy potřebné ke zjištění stavu věci). V případě neprovedení navržených důkazů je však správní orgán povinen odůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil (srov. § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého je správní orgán v případě navržených důkazů povinen v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s návrhy důkazů vypořádal, tedy jak dané důkazy po jejich provedení hodnotil, resp. pokud některé z navrhovaných důkazů neprovedl, proč se tak stalo).
18. Tato povinnost správních orgánů je konstantně akcentována judikaturou správních soudů, stejně jako je touto judikaturou konstantně dovozováno, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, jestliže se správní orgán nevypořádal s některými z odvolacích námitek a důkazních návrhů účastníka správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
19. Ačkoliv tedy dle názoru zdejšího soudu bylo prvostupňové rozhodnutí stále zatíženo vadami nedostatečného vypořádání se se všemi shromážděnými podklady a žalobcem vznesenými důkazními návrhy, které žalovaná správnímu orgánu prvního stupně v rozhodnutí žalované I vytýkala, žalovaná pouze na základě provedeného výsledku žalobce dospěla k názoru, že původně vytýkané vady byly zhojeny.
20. V postoji žalované zaujatém v napadeném rozhodnutí spatřuje zdejší soud nezákonnost. Rozhodnutí žalované I vyslovilo závazný právní názor, kterým byl povinen se správní

orgán prvního stupně řídit [viz § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu], a od něhož se ani sám žalovaný nebyl oprávněn odchýlit (s výjimkou případu, kdy by uvedl, že v mezidobí došlo ke změnám procesního či skutkového stavu, a objasnil, proč se v důsledku toho již nelze řídit jeho předchozím závazným právním názorem). Toto rozhodnutí tedy založilo určité legitimní očekávání žalobce, jak bude dále v jeho věci postupováno – tj., že budou vzata v potaz podaná vyjádření žalobce, obsahující kromě samotných tvrzení i důkazní návrhy, a tato vyjádření, potažmo důkazní návrhy budou odpovídajícím způsobem, především konkrétně vypořádána. I přesto, že k takovému postupu ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo, žalovaná se od svého názoru uvedeného v rozhodnutí žalované I odchýlila a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí shledala dostatečným, ať už co do zjištění skutkového stavu, tak jeho hodnocení. Odkaz žalované na nově provedený výsledek nelze považovat za změnu skutkového stavu, která by odůvodňovala odchýlení se od předchozího závazného právního názoru. Provedení dalšího důkazu totiž nemůže nic změnit na tom, že se správní orgán musí vypořádat se všemi předchozími důkazními návrhy. Nerespektování závazného právního názoru je porušením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a v posuzované věci představuje podstatné porušení ustanovení řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [viz § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

21. Pro posouzení přezkoumatelnosti napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí přitom není rozhodné, zda žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vznesl námitku nevypořádaných důkazů či nikoli. Otázkou přezkoumatelnosti správního rozhodnutí je žalovaný, stejně jako správní soudy, povinen zabývat se *ex officio*, bez ohledu na uplatněnou či neuplatněnou námitku. Skutečnost, že žalobce v odvolání ve skutečnosti namítal nevypořádání se s důkazy správním orgánem prvního stupně (přínejmenším s vyjádřením syna žalobce), pouze vede k tomu, že napadené rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné také pro nedostatečné vypořádání odvolací námítky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84: „Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“).
22. Vzhledem k výše uvedenému se zdejší soud již dále nezabýval ostatními žalobními námitkami, jelikož pro jejich posouzení, spočívající v hodnocení zjištěného skutkového stavu, musí být postaveno najisto, že skutkový stav byl ve věci žalobce dostatečně zjištěn. Bez vypořádání vznesených důkazních návrhů však tato skutečnost nemůže být postavená najisto, tudíž zdejší soud není oprávněn správnost právního posouzení věci provedeného správními orgány hodnotit. Jinými slovy výše uvedené vady znemožňují věcný přezkum napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. června 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, dostupný na www.nssoud.cz).
23. Zdejší soud proto uzavírá, že v důsledku nevypořádání předložených důkazů ani důkazních návrhů vznesených ve správním řízení a nerespektování závazného právního názoru vysloveného v rozhodnutí žalované I se správní orgány dopustily zásadní procesní vady spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Taková vada je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a vzhledem k tomu, že nevypořádání některých důkazních návrhů žalobce ve správním řízení výslovně namítal,

přičemž na jeho námitky nebylo správními orgány reagováno, je zde také důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatek napadeného rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě. Na dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v průběhu soudního řízení nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58).

VI. Shrnutí a náklady řízení

24. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.] zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně žalobce. Odměna zástupkyně činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. března 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu